По дорозі повз жук. Великий та чорний. Іван глянув і сказав:

— Це жук-водолюб. Він любить воду. Це він залетів сюди з Комишуватого озера. Подивлюсь, як він буде жити у мене в хаті.

Іван забрав жука. Жук був немов чорна ложка, гладкий і блискучий. Вуса він сховав, бо злякався, чи не смикне Іван його за ті вуса. На череві в нього був гострий такий шпичак, як голка.

Іван приніс жука, налив води в банку, вкинув туди пару камінців — буде йому хата — і пустив жука. Жук трохи посидів і ринув на дно. Там він заповз під камінь і причаївся. Сидить і стриже вусами — що воно далі буде.

Цей жук трави не їсть. Йому треба м'яса. Може, йому згодиться тарганяче м'ясо?

Іван піймав таргана і вкинув у банку. Одразу тарганові стало мокро, і він швиденько узявся плавати, щоб випливти на сухе.

Купався він, купався, та нікуди податись — навкруги скло, ще й слизьке.

Тим часом жук, прудивши вусом, побачив, що вгорі вода гуляє і щось нагнало хвилю. Треба глянути, хто каламутить воду. Отже, водолюб виплив, ухопив таргана і поволік його до себе під камінь.

Довго не видно було нічого, аж ось випливло. Виринула тарганяча шкура. Значить, жук з'їв таргана, а шкурку пустив.

Іван наловив ще тарганів і понапускав їх у банку.

Жук поїв їх з троє і більше не виринав. Сидів під каменем.

Коли стемніло і всі вже полягали спати, щось як загуде: ж-ж-ж-цок! Тоді знову тихо. Ж-ж-ж-цок! То жук вилетів з банки й літав по хаті. Зачепиться об щось і впаде. Літав, літав, озера не знайшов і знов повернувся в банку. Там ще повечеряв парою тарганів і затих.

Так він жив у Івана днів зо три. Але однієї ночі надибав він одчинене вікно і подавсь геть, на Комишувате озеро.